

Jsme tři holky, dvě psí a jedna kočičí

Jsme tři holky, dvě psí-mopsí, tedy dvě mopsice, a jedna kočičí - perská kočka, a všechny žijeme s Naší ve starém domě u řeky, kde se říká „na náplavce“, blízko ještě staršího mostu. Já jsem z nás všech nejstarší.

mopsí holky

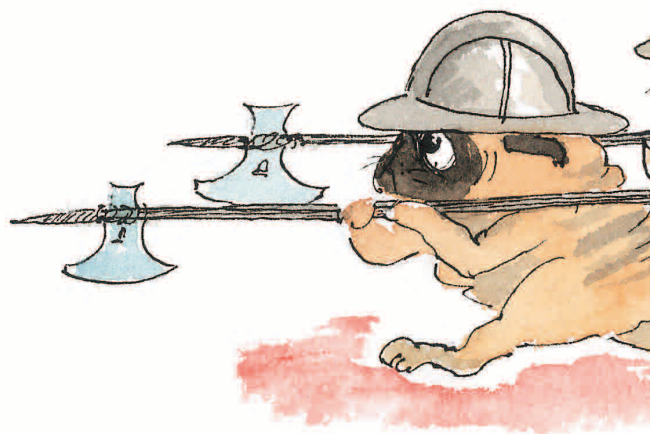
Fanča

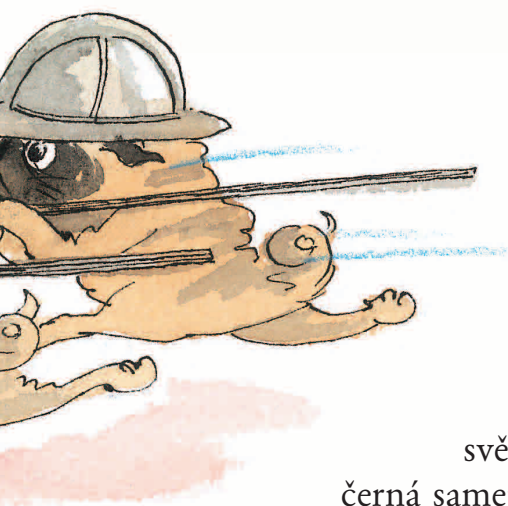

Jmenuji se Fanča a všeho, co se děje kolem mě, si bedlivě všímám a zapisuji si to za svoje černá ouška. Budu vám vyprávět, jak to u nás na Malé Straně, v našem domě a na náplavce, chodí v zimě.

My mopsice pocházíme z velmi starého a vznešeného psího rodu. O tom nám, když jsme ještě byly štěňata, vyprávěla večer maminka, vždycky když jsme nemohly usnout. Říkala, že nikdo úplně přesně neví, jak moc je náš rod starý, ale kdysi dávno v Číně prý byli mopsíci chováni ve vznešených císařských rodinách pro potěšení. Do Evropy nás přivezli obchodníci s kořením. Maminka nám taky říkala, že nejvíc se mopsové mohou pyšnit tím, že jednou zachránili život slavnému Vilémovi Oranžskému, který vedl v Nizozemí povstání proti Španělům. Španělé najali vrahy, kteří ho měli v noci, když spal, zabít. V člověčích knihách se o tom píše tak, že ho mopsové probudili štěkáním, on hned skočil na koně, ujel, a tím si zachránil život. Protože se moje sestra

Džina narodila o rok a půl později než já, myslela jsem, že třeba jí a jejím sourozencům naše maminka vyprávěla jiné pohádky, ale Džina mi řekla, že je slyšela taky a že byly úplně stejné. Dohodly jsme se, že věříme tomu,

co nám říkala maminka - že mopsové ty vrahy zahnali, a tím zachránili Vilémovi Oranžskému život.

Naši předkové jsou také vyobrazeni na slavných obrazech královských rodin - třeba s anglickou královnou Viktorií, která měla mopsíků několik a velmi je milovala. Jsme celé světlé, Naše říká „béžové“, máme černé čumáčky, černá sametová ouška a dvakrát zatočené ocásky.

Ty nosíme zakroucené skoro pořád, hlavně když máme radost. To jimi hodně rychle vrtíme. Ale když se něčeho bojíme nebo nám není dobře, tak je natáhneme a svésíme dolů. Víme, že někteří mopsíci jsou úplně celí černí, protože jednoho takového někdy potkáváme na procházce. Ale jen toho jednoho a Naše říkala, že černých mopsů je moc málo.

Dostaly jsme složitá jména, která jsou uvedena v našich rodokmenech. Rodokmen je zapsaný na takovém papíře, kterému lidé říkají „průkaz původu psa“. Jednak jsou tam uvedeni všichni naši předkové až do čtvrté generace před námi a jednak tam stojí,

Fanča?

Džina?

*mops Lea'loony
Viktorie*

že jsme zapsány do plemenné knihy a pod kterým číslem. Já se jmenuju Flower Girl a moje o rok a půl mladší sestra Ginette. Ale Naše si nás překřtila, aby to bylo jednodušší. Mně říká Fančo a na mou sestřičku volá Džino. Když jsme moc hodné, posloucháme a nechodíme na procházce studovat (Naše říká „čmuchar“) do míst, které se Naší nelíbí, tak nám říká „Fančinko“ a „Džinuško“.

Musím se taky zmínit o naší kočce. Kočka se sice nosí velmi pyšně, ale já i Džina dobře víme, že není tak vznešeného původu jako my, nemá rodokmen ani není zapsaná v žádné chovné knize. Občas u nás totiž bydlí dvě holky, které říkají Naší „babičko“,

a Naše jim jednou vyprávěla, že kočka žádný rodokmen nemá. Přinesla si ji totiž od psí doktorky, ke které chodíme na očkování nebo když jsme nemocné. To byla Vločka ještě malé kotě a vešla se tak akorát na dlaň, a tak jí Naše dala jméno „Bílá sněhová vločka“. Ale nakonec jí začala říkat krátce – Vločko. Musím ještě dodat, že Vločka byla už jako malé kotě nesmírně drzá a že jí to zůstalo. Asi se tak chová proto, že je moc krásná,

aspoň Naše to říká. Má modré oči a růžový čumáček, a tak jí skoro všechno projde. My totiž nevíme, co je modré nebo růžové, protože všechno vidíme jen dvoubarevně – bíle nebo šedě až černě. Naše nám vysvětlila, že my psíčkové na rozdíl od lidí sice nerozlišujeme barvy, ale zato máme vynikající čich, který zas lidé tak dobrý nemají.

Vločka si myslí, že u nás doma se děje všechno podle jejích příkazů, ale já i Džina moc dobře víme, že většina věcí nakonec dopadne podle toho, co si přeje Naše.

Vločka